

Mindig a templomtornyot láttuk meg először
így ismertük fel városhoz közeledünk
aztán dörömbölni kezdtünk a sofőrfulke tetején
Állj meg testvér itt jó lesz

Atemplomok körül álltak a gyengék az otthon maradottak
akik nem mertek elindulni sehová
sem álom sem az ismeretlen nem vonzotta őket soha
maradtak és túrtek
becsülni kell őket hiszen ők a Haza

Csak a fehérember nem érte be azzal amit a Sors adott
Chordákban seregekben indult rabolni
a bantuk szingalézek indiánok maorik ott éltek ahol születtek
mi odamentünk felfedeztük őket
új hitet adtunk nekik magasabb kultúrát és mindenüket elvettük

De tőlünk is elvettek mindent
nekünk is igazunk volt
mi is elindultunk
most akkor látogatók vagyunk-e
száműzöttek vagy új honfoglalók

Fosztogató banditák vagy hazátlan csavargók voltak akik jöttek
rablók-e vagy menekültek akiket szintén elkergettek
valahonnan
mindegy

Megjelentek a véres mezőkön
velük együtt jöttek a bárdok
énekeltek a múlttól amely éltette a törzset
papok vártak rájuk átírták a hagyományt
templomokat emeltek megnevezték lefestették az Urat
szobrokat állítottak neki
és elkezdtek szedni a pénzt

Mióta erőltetem a szemem és a fantáziámat
Hogy meglássam Isten palástjának szárnyát
egy darabkát a felhők mögött
mindig csak fényt látok
ez nem rossz de nem magyaráz meg semmit
hív és eltakar valamit

Az én korom csavargói nem katedrálisok lépcsőin
gyülekeztek
nem várak kapuján dörömböltek a zuhogó esőben
bebocsátást szállást meleg ételt kérve
a vérengzések csitultával egymást keresték
és dideregve várták az álmot
a vöröslő éjszakában

Avárosban ahol születtem sokan éltek
senki nem ismert senkit
nem köszöntek egymásnak az emberek
nekem is jobb volt ismeretlenül
védelmet jelentett
és persze itt a lányok is merészebbek voltak

Mikor útnak indultam harapva a szelet
úgy hittem szabad vagyok
Kerecsenden gyalogoltam át kelet felé egy nyári hajnalon
öreg parasztember kerekedett szembe az úton
és megpöccintette kalapját
Adjon isten

Néha jártam csak falusiak közt
egyszerű őszinteségük zavarba ejtett
városi vagányt játszottam nekik azt hittem bevették
törékeny ideiglenes egyensúly alakult ki köztünk
én nem akartam közéjük tartozni
ők meg úgy tettek mintha nem vennék észre

ám az öreg előre köszönt
és én elszégyelltem magam
még csak tizenöt éves voltam
mikor romlottam meg

Tás szokások szerint neveltek konok voltam
tudtam a világgal és velem sincs valami rendben
már négy éve vártam az időt hogy szabad legyek
legbelül sosem fogadtam el senki parancsait
az elvárásokat büntetésként teljesítettem
most mégis úgy éreztem
rohadt vagyok

Adjon Isten cseng a fülemben
és tudom ma is érzem az öreg őszintén kívánt jót nekem
a hagyomány és a tisztesség mondatta velem
nekem eszembe sem jutott volna
idegennek köszönni

Vándornak tartottam magam
nyitott szívvel tudatlan aggyal vettem magam az útra
nem volt célom csak mentem
Jack London adta a nevem és a keresztem
Mindig az országúthoz tartsd magad
azt hittem ennyi elég lesz így leszek szabad
de a mi útjaink őrtornyoktól drótkerítésekig vezettek
azokon túl volt az ellenség
belül a szabadság

Nehéz volt megérteni
miért tartanak akarataink ellenére
erőszakkal a mennyországban
nem engedtek a bűn birodalmába
jószágon megvédték önmagunktól
még a testvéri Vörösföldre sem léphettünk
ahonnan Új Hitet hoztak ide lánckerek

itt volt a szomszédban
mégis csak a moziban láthattuk
hinnünk kellett hogy szép

Nem tudtam mi a szabadság ma sem tudom
pedig mennyit kerestem
hányszor éreztem magam szabadnak
pedig csak szökevény voltam
nem vágytam idegenbe
csak térképen kicsi ez az ország
de a tenger hiányzott

Évszázadokon át törvényeket hoztak ellenünk
a legutolsót közveszélyes munkakerülésnek hívták
ha elkaptak és nem volt házad munkád
ha nem akartad a földet másoknak túrni
kaloda közmunka robot a bányában
billog a háton kín és megaláztatás sebek csonkok láncok
aztán szökés idegen földre

Amikor hozzánk is elérkezett a Zene
és kibontotta hajunk zászlaját
elsötétült az emberek arca
elfeledkeztek bajaikról
röhögtek rajtunk
Trabantjaikból marhakonzerves dobozokkal dobáltak
az országúton
csak a teherautósok vettek fel

Kizavartak kávéházakból éttermekből
Kegyedül a kocsmákban túrtek meg úgy-ahogy
kuttyákkal vártak a kapukban
gumibottal az állomásokon
még a tóparton sem lehetett
szabad ég alatt aludni

Valamit valakit már akkor is kerestem
Éreztem nem vagyok egyedül
de az egyetemen a gyárakban a kosárlabdacsapatokban
csak rövid időre találtam társakat
barátaim legtöbbször az első alkalommal elmenekült idegenbe
hazudtak a hivatalokban az iskolában a szomszédoknak
hogy hirtelen eltűnhessenek
volt aki a saját anyját becsapta nehogy bajba kerüljön
miatta
más kezest keresett hogy jót álljon érte
csak így léphette át a határt

Útlevel gyönyörű szó akár a szerelem
Nekem a zene volt az utazó levelem
Többször nem futotta ennyi se járt
De a zene nem ismert határt
És a drótok fölött között alatt idetalált

Még senki sem látta a Csavargók Könyvét
csak én jártatom folyton róla a számat
talán meg sem írták még
ha van is valahol nincsenek benne betűk
csak képek térképek jelek rajzok hangok illatok
hogy minden vándor használhassa
mi nem tudunk nyelveket mégis értjük egymást

Odüsszeuszoknak nem kellett útlevel
a Bolygó Hollandin sem segített volna
Marco Polónak talán volt
őt egy város egy hatalom küldte
Balassi Bálint hogyan jutott be Lengyelországba

Az igazi csavargók hontalanok
a hülyébbek meg turisták
csupán elszármaznak valahonnan

aztán vén fejjel arról beszélnek
micsoda jó dolog visszatérni valahová
ez hazugság csak azért mondják
hogy szeressék őket öregségükben

A Vén Vándor micsoda jó szerep
A néhai Tékozló Fiú veteránként hazatér
gyerekei szorongó szívvel lesik mozdulatait
bocsánatot kell kérnie tőlük
ehelyett köveket osztogat és mesél
néha még szívbemarkoló önsajnálattal
énekel is

Elfáradtam megöregedtem
Óh merre vagy Uram
Örüljetelek visszajöttem
Óh merre vagy Uram
Fürge szolgálak ápoljatok
Óh merre vagy Uram
Rég nem gyóntam beteg vagyok
Óh merre vagy Uram

Piha micsoda látványos gyónás
milyen kemény önmarcangolás
hagyjuk az öreg kobzost hadd nyavalyogjon kicsit

és még így vénen betegen csorbán púposan is
Óh merre vagy Uram
különösnek tűnik a család szemében
Óh merre vagy Uram
számtalanszor otthagyták őket
Óh merre vagy Uram
aztán pénzt kért azonnal
Óh merre vagy Uram
a rohadék önimádó tudja
Óh merre vagy Uram

megbocsátanak neki
Óh merre vagy Uram
 de hol marad a fohász a családért
Óh merre vagy Uram

Nem hazudott magának
 gyermekeit szerette
 asszonyait már kevésbé
 mindennél jobban imádta az utat
 és most ideje végén nem akarja magányosan végezni
 csavarogni jó egyedül meghalni nem

Nem hozott ajándékot
 magát tartja annak
 meg az átkozottul vágyakozó dalait
 a meséket amiket kitalált vagy megtanult
 mindenét elszórta a szélben

Akik habzsolták már a Nagy Víz szeleit
 és szunyókáltak szelíd hullámverésben
 többé sohasem tudnak megmaradni sehol
 mindig egy másik partra akarnak eljutni

Ti köveken nőttünk fel
 kiszáradt tengerek bezöldült fenekén
 vágyunk a Vízre
 mehetsz akárhová csak a tenger nyugtat meg
 amikor először eljutsz a partra megnémulsz

Olyan országból jöttél ahol állóvizek és folyók vannak
 tele szennyel
 a tóban hordóhasú bácsikák pancsolnak
 a folyó hídját ötven éve felrobbantották
 nem úszhatsz be a szigetre csak útlevéllal
 inkább visszafordulsz

Első külföldi utamra nem akartam menni
 inkább maradtam volna a rozsdás városban '56 végén
 már 11 évesen lehetséges disszidensnek tartottak
 csavargónak
 mitől jöhettek rá ilyen hamar
 én még csak nem is sejtettem milyen leszek

Úton a Német Demokratikus Köztársaságba
 végigbőgtem a vonaton három napot
 indulás előtt kopaszra nyírtak
 nem tudtam a szégyenemmel és a félelmemmel elrejtőzni
 mindenki azonnal megismert és csúfolt
Koponya így szólítottak
 nagyobbik öcsémrel utaztunk
 iszonyúan megalázó volt előtte sírni
 és túrni a mocskolódást

Intézeti gyerekek közt Usedom szigetén töltöttem fél évet
 sokat vertek de a testvéreimet védenem kellett
 nem lehettem gyenge

Semmit sem értettem
 ha a németek fasiszták miért megyünk oda
 ha nem azok mikor javultak meg
 csak a szovjetekben bíztam
 otthon a mieinktől is félnem kellett volna
 mert ellenük harcoltak
 nem értettem miért védik a szovjetek a magyarok szabadságát
 a magyaroktól

Irgalmatlan szélvihar volt amikor először láttam a tengert
 sűrű hullámok nyalták az ólmos eget december elején
 ahogy beléptünk a nyolcfokos vízbe
 mindannyian szinte jelszóra a fütyinket védtük tenyerünkkel
 tizenkét magyar kisfiú keletnémet egyenalsónadrágban a parton

Három lépést mindenképpen meg akartam tenni a vízben
de a hideg kettészelte akaratomat a másodiknál elestem
bár a tenger nem fogadott be nem is bántott
egyszer pofonvágott aztán kilökött a fagyos homokra
nem volt törülközőnk jeges szélben rohantunk vissza a táborba
és mind belázasodtunk

Gyógyulás után naponta leszöktem a partra
G kik lehetnek odaát
talán ott lakik az Isten
nem az égben
ki korbácsolja fel a hullámokat
ki az és miért haragszik ránk

A mi zarándokútjainknak
sohasem egy város egy szent hely a célja
az anyémeknek különösen nem
csak ritkán tartottam valahová
legtöbbször csak el
el otthonról
Istent sohasem találtuk inkább csak a hűlt helyét
a jelet amit a városokon
és az emberek szemében hagyott

Keresnünk kellene egy nekünk való Istent
K akit tisztelhetünk vagy akitől félünk
végül nagy nehezen találtam egy szentet
bár fejét vették gondoltam nekem megteszi

Christophorus korábban kánaáni Reprobus
C óriási erejű 12 könyök magas ember volt
és csak a leghatalmasabb királynak akart szolgálni be is állt hozzá
de mikor egy énekmondó az Ördögről dalolt
a király a Sátán nevének hallatán mindig keresztet vetett
ebből Reprobus rájött hogy nem ő a legerősebb és továbbállt

Nemsokára találkozott az Ördöggel hogy neki dolgozzon
N ám az első útszéli keresztnél Belzebub berohant a pusztába
és csak jóval távolabb tért vissza az útra
Reprobus így megtudta az Ördög is fél valakitől
otthagya őt is

Kitartóan tovább kereste Krisztust míg találkozott egy
K remetével aki a folyóparton állította szolgálatba
hogy ingyen cipelje át az utazókat
talán megjelenik majd neki az Úr
így is történt és ő széles vállán könnyedén
átvitte Jézust a túlsó partra

Ekkor kapta a nevét
E Christophorus azaz Krisztus-hordozó
e néven negyvennyolcezer embert
és még két kurvát is megtérített
majd jámboran tűrte hogy Decius király lefejeztesse
később ugyanezért szent lett
már a VI. században kolostorokat neveztek el róla
manapság az utazók és autósok patrónusa

Sajnos 1970-re annyi szent gyűlt össze a naptárban
S hogy még a katolikus szocializmusban is ritkítani kellett őket
Kristófnak nem találták magyarországi vonatkozásait
még jóval a honfoglalás előtt született és 250-ben halt meg
ráadásul nyilvánvaló volt zsidó származása
ha élt egyáltalán

A vatikáni zsinaton senki sem protezsálta
A és amikor kiderült hogy legendája hazugság
kirúgták a szentek közül törölték nevét a Gergely naptárból
ki tudja Kolumbuszt miért nem próbálták még soha
szentesíteni
nekünk ő is megtenné

Uram annyian ígérnek és vállalják hogy rajtuk keresztül
eljuthatunk hozzád hogy megmutatják az utat
kinek higgyek
eleinte gyűlnek gyülekeznek gyűléseznek
aztán meggyűlnek és kifakadnak mint a gennyes kelés
mindig meggyűlik velem a bajuk és kifakadnak ellenem
kiátkoznak és kitagadnak

Ma divat vallást alapítani
nekünk miért ne lehetne
imádkozni fogok Szent Kristófhhoz
talán segít hogy létrehozzuk a Vándorok Vallását
papok és kincstárnokok nélkül
minden országút mentén
lenne kocsmája a rendnek
ahol kifüggesztenék

a Csavargók Tízparancsolatát

Asszonyt és italt ne utasíts vissza

ez is van olyan mint a *Ne paráználkodj*

persze egy-két fogást eszközt átvehetnénk másoktól
például a misebort

Szenteket nehezen találnánk
mártírokat annál könnyebben
a latrok egymást érik köztünk is
mindenki kitalálhatja magának
imákat és zsoltárokat

Uram olyan lettél mint egy eszme
annak jelensz meg aki használatba vesz
szavaidat kiforgatják
átírják üzenetedet
eldugják a tekercseket
emberi szem nem láthatja amit írtál

Elvetted tőlem egyik fiamat
pedig megvédtem volna őt saját poklaimtól
megóvtam volna az én saját Uramtól
sistergő sugarai engem téptek szét
őt már nem érték volna el

Uram ezek itt nevedben adót szednek
kifosztják a gyengéket
akik még nem útra készek
gyámoltalanok és félnek
lecsúszott színészek pocsék firkászok
karvaly szervezők piperkőc papagájok térítenek
a pénz adja önbizalmukat
tizedet szednek a sok bénától
akik még boldogok is hogy odaadhatják amiért
megdolgoztak

Sok kis apostolocska járja itt rövidre szabott útját
Salmi ragyogás vonzásában
vergődnek a nagy kérdés súlya alatt
magukat imádják jobban vagy a pénzt
megjelentél nekik
pedig már majdnem meghaltak
óh jaj de csak majdnem
és a végső pillanatban mint annyiszor mondják
találkoztak Veled
azóta naponta többször imádkoznak
még többször beszélnek róla

Csalárd utakon csapdába csalják
a sok kis félénk ténfergőt
nem tehetünk értük semmit
már a könnyeket sem veszik észre
nem érzik a szeretetet
nem értik a szenvedést
azt hiszik maguk választották útjukat

nem vették észre hogy kiszemelték őket
 kivetették rájuk hálójukat
 megvigasztalták őket bánatukban
 levették róluk az útkeresés terhét
 a választás felelősségét
 és a szabadság magánya helyett
 megajándékozták együgyű imákkal
 befogadták őket a nyájba
 szigorú rendet róttak rájuk
 Ha betartod szeretni fog az Úr
 mondták a nevedben
A Végítéletkor velünk jöhetsz

Uram ezek egymást oldozzák fel a tehetségtelenség terhe alól
 nem válhattak művésszé hát profi próféták lettek
 elhiszik egymásnak a küldetést
 hogy megtalálták a helyes utat
 parazita parapápák parapapok paradicsoma lett korunk
 metaministránsok bankardinálisok kövérsekek imádkoznak
 még csak nem is paráznak
 annyira hülyék
 szeretet és szeretkezés helyett térítenek

Egyikük a te Ferenced jókora májashurka volt
 ma már csak ájtatos disznósajt
 a bátyjától kapott egy Trabant combit
 azt mondta te küldted neki
 és rögtön megtért
 aztán ugyanazzal a hittel és lendülettel
 körbejárt a kalappal és meggazdagodott

Uram miféle Isten vagy ha Apa és Fiú közé állsz
 és hagyod hogy ezek a pojják azt mondják nekik
 az Ördög én vagyok
 csak annyi történt hogy bankot alapítottak
 amit egyháznak neveznek menedzserük is van

én meg észrevettem miről van szó
 főenergetikusuk tanult egy kis parapszichológiát
 hát tenyerét nyugodtan bárányai fejére tette
 amikor belenéztem a szemébe
 abbahagyta az áldásosztást és elfordult

Ünnepnap volt
 gondosan megválogatott nyájából nem verethetett ki
 egyetlen nincstelen sincs közöttük
 csak ígéretes jól keresőket vesznek maguk közé

Miféle Úr vagy ha ezt hagyod
 mitől ilyen erős a haragod
 jószágos legyél te Isten
 gonosznak itt az ember

Mondják a magad képeire teremtettél minket
 próbáltam elképzelni milyen vagy
 találkoztam több emberrel aki tőled származtatta magát
 nagy kópé lehetsz ha ennyi törvénytelen fiad van

Mit árthattam én neked
 dacos túlérzékeny kölyök
 észre sem vetted hogy nem dőltem be
 se vörösnek se zöldnek
 jó nem hittem el hogy vagy

Materialistának indultam
 az sem rigófütty
 Télapó vagy Mikulás
 ez volt az első lecke már az óvodában
 és a Kiskarácsony helyett egyből így daloltunk
Rákosi elvtárs az én legjobb pajtásom
Ha eljön neki adom a fél kalácsom
 csak nehezen nyugodtam bele
 hogy Kun László meg Kun Béla nem rokonok

Nálunk mindenki büszke az őseire
nekem nincsenek

Uram ha láttál volna engem 65-ben
A dialektikus materializmus előadásán
nem haragudnál rám
Marxot kellett tanulnom
az öreg felfedezte az átlagprofit-rátát
és hitt is benne akár a proletariátusban
közben azért a házvezetőnőnek odapörkölt néha
így zabigyerekei is voltak az eredeti kis Marxok mellett
tanításaihoz hűen *bővítetten* de törvénytelenül *újra*termelte magát
mintha a görög mitológiában lennének
Zeusz időnként félrelépeget
Engels elnézően mosolygott és fizette a számlákat

Égyik tanítványa később még jobb trükköt talált ki
Szobrokat és képeket csináltatott saját magáról
És városok utcák színházak iskolák viselték nevét
Mindent látott mindig és őt is látta mindig mindenki
Nem is volt demográfiai robbanás az első negyven évben
Ő mindenütt ott volt te sehol

Gondoltam magam kereslek meg valahol a szabad ég alatt
Gücsörögtem árokszélen aludtam fák tövében
de mielőtt megtaláltalak volna ezek már kiátkoztak
azok meg nem fogadtak be
exkommunikálva vagyok kérlek alássan

A közömbösség álarcában lépkedek a dómban
de ha a vén kántor Bachot játszik mindig hinni kezdem
ez valami jel
amiben majd megmutatkozik nekem az Úr

Néha egy blues is megtelik lélekkel
Ngyengéd és szép mint egy ima
legtöbbször halkán száll ránk
de mi sokszor vagyunk harsányak
és ilyenkor messze az áldás

Lekéstem koromat lekéstem a jövőt
L még jó hogy elkaptam a zenét
és ezerszer bejártam ezt a védtelen kis országot

Úgy látszik levezekeltem bűnömet
Ú vagy anélkül hogy tudtam róla
valami jót is cselekedtem
öntudatlanul szenvedtem nem éreztem a bűnt
mégis pokolian kínlódtam
s Te megbocsátottál
nem tudom mit követtem el és mire a feloldás
de most megáldasz engem még egy gyermekkel

Ta annyit sem tudok mint amikor elindultam
T amit tanultam elfelejtettem
nincs már bennem düh nem akarok bosszút
csak a nyoma maradt rajtam az életnek és a világnak
az formált ilyenné
sokszor nem tetszem magamnak
időmet elpazaroltam és még élveztem is
nem mondom hogy megbántam

Uram én nem hívtalak
U mikor bajban voltam nem jöttél
tudtad máshol jobban elkél a segítség
mikor üvöltöttem jóízűen aludtál
megérdemelted
nehéz dolgod van
jó éjszakát